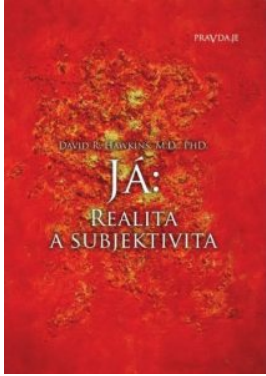

Kapitola 13: „Mysl“

Předcházející část: Kapitola 12: Emoce

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

Většina lidstva stále kalibruje pod 200, a proto u nich dominují primitivní emoce, jako jsou apatie, touha, nenávisť, strach, hněv, odpor a pomsta. Jak se vědomí vyvíjí v civilizovanějších společnostech a překračuje úroveň integrity 200, lidé se postupně stále více spoléhají na intelekt, aby se vyřešili problémy pomocí logiky, rozumu a vzdělání. Moderní civilizované společnosti kalibrují v úrovních 300+ a 400+ (Amerika v současné době kalibruje na úrovni 431); tedy blokem k pokroku duchovního vědomí není primárně těžká negativita, ale místo toho se samotný rozum stává blokem k osvícení.

Zatímco pouze **osm procent** světové populace působí na úrovni vědomí 400+, zaznamenáváme jako statistickou raritu, když úroveň vědomí přesahují 500+. Pouze **čtyři procenta** populace kalibruje nad 500 a pouze **0,4%** nad 540. Tedy úroveň 400+ představují velkou cestu k vyšším duchovním úrovním. Velcí géniové intelektu v historii, vědci a objevitelé v průběhu staletí, kalibrovali přesně v úrovni 499.

Většina největších vědců v současnosti a minulosti byla poměrně nábožensky založená, a někteří dokonce napsali velmi známé náboženské dizertační práce. Je to společná vlastnost, že nejvíce brilantní intelektu, včetně slavných vědeckých géníů, zahrnovaly víru v Boha. Jak génius postupuje k nejvyššímu vývoji, skutečnost existence Boha se stává stále více zřejmou a uznávanou. Proč se tedy úroveň vědomí zastaví přesně na hodnotě 499? Tam musí být něco v samotném intelektu, co se týká tohoto opakovaného jevu.

Přestože úroveň vědomí 400 dosahuje osm procent světové populace a vzdělání, gramotní a inteligentní lidé v moderní pokročilé společnosti považují inteligenci a vzdělání za „normu“, tak to samozřejmě neplatí pro většinu lidstva, pro které rozum a logika hrají menší roli v motivacích každodenního života. Kalibrační úroveň je stanovena duchovní vůlí, rozhodnutím, záměrem a odhodláním. Je to

úroveň, která „řídí“ chování a očekávání od sebe a od ostatních lidí. Stává se měřítkem, podle kterého jsou nastaveny a posuzovány hodnoty a motivy. Normy dané úrovní pak převládají ve vědomí a v komplexním setu ega, a určují úsilí, hodnoty a směřování lidské energie.

Rozum, logika, informace a jejich projev jako věda, technologie a průmysl se stávají dominantními institucemi. Stávají se autoritami, na které se obracíme a vyzýváme je k vyřešení problémů kolektivní společnosti, a od vědecké psychologie se očekává, že bude mít odpovědi a řešení na emocionální a osobní konflikty. Tato víra v rozum je zkomplikována rychlým vývojem vědy a techniky počítačového věku, kde se předpokládá, že všechny problémy budou nakonec vyřešeny tou velkou nadějí lidské společnosti nazvanou „výzkum“.

Tedy intelekt, rozum a logika jsou recipientem víry moderního člověka. V moderním světě, ačkoli značná část populace je zdánlivě stále nábožensky zaměřená, primární směr společnosti zdůrazňuje pokrok ve vývoji intelektu. Člověk je konfrontován s výzvou každodenního přežití nyní a teď, a tedy náboženství, které je považováno za odvozené z dávné minulosti a pak se znovu promítá do hypotetické vzdálené budoucnosti, není považováno za důležité. Skutečné následování náboženské pravdy je tak často odloženo až do pozdějšího života, když se člověk stane starším, a proto se mu zdá být relevantnější.

Dokud nenastoupil nedávný výzkum vědomí, zdálo se, že náboženství je intelektuálně irelevantní, protože souviselo s historií a událostmi, které se staly před tisíci lety v cizích kulturách. Jediné informace, které lze nazvat opravdu zajímavé, byly periodické objevy archeologických artefaktů nebo fragmentů historických dokumentů, nebo geologických potvrzení některých starověkých písem. Církevní učení, zaměřená na chronologické události v dávné minulosti, a historická náboženství se soubory poměrně zřejmých morálních pouček, se zdála modernímu člověku málo významná pro dnešní život. Nespokojenost vedla k vzniku nedávných nekonfesiálních církví, které zdůrazňují aktivaci duchovní pravdy a náboženských konceptů v denní činnosti.

Zdánlivá neadekvátnost náboženství, aby odpovídalo výzvám lidského života, vedla k důrazu na rozvoj intelektu a rozum, který vidíme od vzniku brilantního intelektuálního pokroku reprezentovaného velkými filozofy starověkého Řecka. Mysl se sama stala předmětem zkoumání ve filozofii, jejíž epistemologie se stala největším oborem. „Poznat sebe“ bylo volání, které vedlo k vyšetřování vědění samotného. Jak lidská mysl ví a jak to dělá, že ví, a její schopnost vědět může být dokázána nebo demonstrována?

Byla to ontologie, metafyzika, kosmologie a vnitřní inspekce fungování intelektu, které zákony vědy a logiky objevily. Paradoxně je moderní fyzika konečný produkt dizertací údajně nevědecké metafyziky. V nedávné době hádanky kvantové mechaniky (viz příloha D) a moderní teoretické fyziky znovu vzbudily zájem o filozofický základ vědeckého myšlení, neboť bez něj porozumění dosáhne mezí (limitu) stanovených kontextem. Fakta jsou zajímavá a fascinující, ale vzniká otázka, co se tím myslí?

Značný zájem studentů filozofie a epistemologie vzbuzuje všudypřítomná otázka v

průběhu věků o relevanci rozumu, logiky a intelektu k realitě Boha a povaze Božství. Otázka byla opakovaně vyjádřena: „Je schopnost člověka přemýšlet, vědět a rozumět skutečně kvalitou Božství?“ Filozofická debata tedy vede ke zkoumání kvality vědomí, bez kterého nemůže být žádný diskurz nebo vědomost, aniž by se toto téma řešilo.

Nakonec se všechny vědecké, filozofické, metafyzické, psychologické, intelektuální, náboženské nebo sémantické dialogy rozpouštějí do povědomí o substrátu povědomí nazývaného vědomí a subjektivita. Finální uvědomění je, že samotné vědomí – schopnost být si vědom, vědět, cítit, rozumět nebo dokonce argumentovat – je a priori všeobecná lidská zkušenost. S tímto uvědoměním přichází opakující se zásadní otázka: Je zdrojem tohoto vědomí osobní já, nebo je to kvalita Přítomnosti v člověku, kvalita Božství? *Odpověď: Když člověk dosáhne této úrovně, pak překračuje rozdíl mezi kalibrovanými úrovněmi 400+ a 500+. (The answer that one arrives at then spells the difference between the calibrated levels of the 400s and the 500s.)*

Je zajímavé, že charakteristicky extrémně brilantní a publikovaní výzkumníci a spisovatelé ve vědecky založeném výzkumu vědomí kalibrují ve velmi vysokých 400+. Toto znamená, že vědomí výzkumného pracovníka identifikuje sebe jako „mysl“. Proto je porozumění kontextualizováno jako produkt vlastního myšlení, a ne jako dar z Univerzální mysli, která je, Bůh jako Logos, substrátem, který činí veškeré vědomí nebo porozumění možným. (Poznání Boha jako Logos kalibruje na úrovni 850.)

Úroveň 400+ má tendenci identifikovat sebe sama s myšlením, myslí, rozumem a logikou. Proto nedůvěřuje intuici a nelineární doméně, i když je tato doména zdrojem a substrátem mysli samotné. Pastí intelektu je, že vidí sebe jako zdroj přežití, a ne jako pouhý mechanismus nebo nástroj, pomocí něhož Já udržuje lidskou formu.

Nevědomý intelekt předpokládá, že zdrojem své schopnosti myslet a být si vědom je fyzický mozek, který je opět pouze mechanismem a nástrojem, pomocí něhož probíhá lineární a nelineární interakce. Zda se člověk domnívá, že zdrojem života je hmota, nebo si uvědomuje, že je to duchovno, odlišuje 400+ od 500+.

Pokud zkoumáme vztah mezi myšlenkovou činností a mozkiem pomocí technik již popsaného výzkumu vědomí, najdeme potvrzení, že myšlenky existují nezávisle na mozku. Mozek je aktivován myšlenkami a je jejich korelátem v rámci fyzické domény formy, stejně jako je fyzické tělo ve vzájemném vztahu s éterickým tělem. (Jsou izomerní.) Jako rádio, které převádí neviditelné energetické vlny do srozumitelného zvuku, mozek je přijímací nástroj pro energie myšlenkových forem. Tak atraktorová pole nelineární domény vědomí ovlivňují mnohé mysli a mozky současně. Stejně jako neviditelný vysílač, pole atraktoru vyzařuje pole, které je přístupné těm nástrojům, s nimiž má shodu. (Všimněte si, že mechanismem je „shoda“ a nikoliv „kauzalita“.)

Kalibrovatelná úroveň vědomí pak existuje jako nezávislé pole, které obsahuje shodné myšlenkové formy naladěné na „frekvence“ tohoto pole. Pole tedy trvá, podporuje a je „domovem“ podobných myšlenkových forem. Pokud se individuální mysl

naladí na tuto úroveň vědomí, pole má tendenci posílit vznik souvisejících myšlenek. Výsledkem je fenomén strhávání, kdy související emoce zvyšují energii sladění a angažovanost pole a jeho personifikaci jako „já“.

Tak vidíme velké množství lidí, kteří se emotivně chovají na koncertě, jako by byli hypnotizováni. Nejpozoruhodnější příklady jsou historické davové reakce na Hitlerovy veřejné exaltované projevy a pravidelné masové veřejné demonstrace, které do dnešního dne vybuchují v reakci na demagogy.

Nákaza masové hysterie je legendární a byla oblíbeným nástrojem propagandy. Stejná sugestibilita, která je zobrazená chováním davu, se ukazuje méně zjevnými způsoby veřejné reakce na jiné formy informací a komunikace. Ideologie se stanou popularizovanými a mají tendenci se samy deklarovat. Zprávy z medií spouštějí masové odezvy a hysterii, stejně jako reklama, filmy a televizní programy, například sportovní a propagované dění ve světě. Je to, jako by kolektivní psychika veřejnosti byla obří pole potenciální odpovědi, která jen čeká na nastavení pochodovat tím nebo oním směrem.

Masami je tak snadné manipulovat, protože existují mistři manipulace, kteří hrají na veřejnost jako na obrovský hudební nástroj. Vzorce hry byly standardizovány; například hrozný šokující film se surovou řezničinou, sentimentální, smutný příběh malé dívky, děti topící se v rodinném bazénu, rozhořčení nad urážkou cti země, bezbožný prelát; degenerované mládí, vražda celebrity, nebo nejnovější úzkost vzbuzující lékařský objev. Existuje rutinní spravedlivý politický příběh, nejnovější válečný hororový příběh a nejnovější porušování „práv“, spojené s protestním pochodem. Politický sklon novinářských médií pak jednoduše dává více sekund nebo minut jedné nebo druhé straně příběhu. (Současným oblíbeným tématem televizních zpráv je zaměření kamery na nevinné civilní oběti jedné nebo druhé strany konfliktu a výběr, která strana konfliktu je oběť a která je pachatelem, je určen politickým sklonem editora zpráv). Média tedy považují lidstvo jako celek za předvídatelné, jehož reakce lze řídit, a každý segment společnosti může být manipulován a řízen pomocí vhodných symbolů, sloganů a postojů.

Otázka: *Zatímco „masové bludy a šílenství davů“ je po staletí dobře známé, co je významem tohoto všeho pro toho, kdo se snaží překonat běžné úrovně vědomí při hledání osvícení?*

Odpověď: Studium masové psychologie odhaluje duchovnímu studentovi iluzorní povahu systémů víry, které byly naivně považovány za systémy osobní a jedinečné. Každá úroveň vědomí je udržovaná podle svých základních postojů. Pokud jsou jejich veřejné expozice zkoumány, je mnohem snadnější je identifikovat a vidět je jako neosobní aspekty a obecné pole, než jako osobní atributy já člověka. Pole každé úrovně vědomí je podporováno základními postuláty a systémy víry, které byly popsány jinde. Co bylo naivně považováno za osobní názory, může pak být viděno prostě jako produkty pole. Lze pozorovat, že mnoho základních postulátů má tak široké přijetí, že jsou automaticky nekriticky vzaty za vlastní. Můžeme nazvat tento fenomén „bytí v důsledku postulátů,“ který se v nevědomé osobě vyskytuje především mimo vědomí. Pro duchovního studenta tohle povědomí má zásadní význam, protože každý postulát vytváří kontext, který je omezením, s výslednými dualitami

vnímání a přesvědčení. Některé běžné příklady, které ilustrují princip omezení postulátem, jsou:

- 1 Každý konflikt má správnou a špatnou stranu.
- 2 Všechno má příčinu.
- 3 Za všechno je někdo zodpovědný.
- 4 Nešťastné události a nehody mají viníka.
- 5 Na každou otázku je odpověď.
- 6 Všechno má opak.
- 7 Všechno má smysl.
- 8 Každý je schopen rozumu.
- 9 Pravda každého je v podstatě stejná.
- 10 Některé věci jsou lepší než jiné.
- 11 Čas běží.
- 12 Některé věci jsou cennější než jiné.
- 13 Rozum je spolehlivým nástrojem.
- 14 Logika je důkazem.
- 15 Existuje sama o sobě existující, zjistitelná, objektivní realita „tam venku“.
- 16 Člověk je lepší než zvířata, protože může myslet.
- 17 Každý ví, co je správně a co špatné.
- 18 Viníci si zasluhují trest a dobro si zaslouží odměnu.

Ačkoli tyto postuláty mohou vypadat odlišně, jsou vlastně v podstatě totéž v tom, že vytvářejí restriktivní strukturu a omezení pro překonání nadvlády formy a struktury ega. Všimneme si, že úroveň 500 označuje nejen velký pokrok v moci, ale jako se led mění na vodu při 32 stupňů F., tak označuje také změnu kvality. To, co začíná získávat důležitost, jsou vlastnosti jako milosrdenství, odpuštění, tolerance, trpělivost, péče, estetika, srdečnost, vstřícnost, otevřenost, pružnost, veselost, soulad, humor, vzdát se, nechat jít, velkorysost, náklonnost, láska, transcendence, otevřenost, soucit, mír, jemnost, věrnost, milost a dobročinnost. Pak se objeví schopnost pozastavit odsuzování, vzdát se postojů a vyřešit konflikt prostřednictvím odevzdanosti tak, aby byl člověk schopný intuitivně vnímat spíše než logicky pochopit. Nastane větší tolerance pro nejednoznačnost a již není nutné být správný nebo vyhrát nebo se cítit nadřazeně nad ostatními. „Duch“ podnikavosti se stává více důležitým a existuje zvýšená citlivost na záměr, se zvýšenou schopností pro duchovní rozlišování.

Poznání kontextu se postupně stává důležitější než obsah. Je zřejmé, že výsledek neospravedlňuje prostředky a že integrita má větší pragmatickou hodnotu než účelnost. (Tvzení, že „účel světí prostředky“, testuje jako falešné a člověka oslabuje při testu pravdy.) Zdroj štěstí se objevuje jako vrozená vnitřní kvalita a ne jako něco, čeho má být dosaženo. Vrozená krása všeho se stává postupně zřejmá. Všechno se stává rovnocenným, a veškerý život a vše, co existuje, je uctíváno pro svou přítomnost a pro pouhý fakt jejich existence. Dokonalost všeho, co existuje, vystupuje, a iluze nedokonalosti se rozpouští. Každý a každá věc je dokonalým výrazem své podstaty, která se projevuje její vrozenou existencí, prostě tím, že je, čím je.

Všechno odhaluje zázrak existence, a proto všechno, bez výjimky, je rovnocenné se vším ostatním na základě své existence. Zázrak existence je kvalita, která nahrazuje všechny ostatní. Svatost veškerého Stvoření je evidentní a projevení schopnosti existovat demonstruje svou přirozenou božskost. Když už nejsou předpoklady promítané na pozorované, božství vyzařuje ze světa i z „Já“. Radiance Boha jako Já vyzařuje jako nekonečné „JÁ“.

Nezávisle na obsahu, schopnosti být, vědět, existovat, a být si vědom, jsou a priori substráty života v jeho výrazu jako vědomí. Existovat a být si vědom existence převyšuje veškerou logiku, rozum nebo důkaz. Uvědomění je vědomí být si vědom. Pro poznání Boha je jen nutné znát a plně pochopit význam, že člověk existuje. Uvědomte si, že i zvíře ví že „je“, a miluje svou vlastní existenci. (Při testování toto kalibruje jako pravé prohlášení.) Cesta srdce pak obchází intelekt a vkládá svou víru v dokonalost lásky spíše než v následování intelektu a rozumu. Pro lásku jsou intelekt a logika jen nástroje, ale nejsou „kdo jsem“. „Mysl“ nemůže překonat mysl pronásledováním myslí, ale pouze vzdáním se iluze, že mysl je spasitel. Člověk je zachráněn láskyplným srdcem a samotnou láskou před omezeními myslí. Jen láska má sílu překonat víru. V tomto okamžiku je hledající nabádán „Odhodit všechny knihy a prostě být. Odevzdat všechno Bohu bez výhrad. Zastavit boj a odpor a dovolit uskutečnění toho, co již člověk má“. Opustit identifikaci sebe jako myšlení je usnadněno odpojením od obsahu skupinových přesvědčení, s jejich známými a předvídatelnými agendami a reakcemi. Může se odmítnout identifikovat s nimi jako s „já“. Odmítnout identifikaci s tím, o čem se předpokládá, že je „já“, dovolí skutečnému Já vyzařovat jako imanentní kvalita Božství, která je zdrojem neomezené reality „JÁ“.

Otázka: *Vaše přednášky vždy začínají stejným úvodním prohlášením: „Všechno se děje ze sebe; nic není zapříčiněno ničím jiným.“*

Odpověď: Víra v lineární kauzalitu je základní axiom celé struktury víry ega / myslí, jeho dualistického systému víry. Prohlédnout tuto iluzi je nejdůležitější a největší skok k získání bližšího pochopení Reality.

Je důležité pochopit, že iluze lineární kauzality jako vysvětlení pozorovaných jevů života je hlavní a nejhlubší omezení myšlení. Je to hlavní blok, který nemohl být překonán ani intelektuálními génii, kteří charakteristicky kalibrují na úrovni 499. Intelekt, který slouží k podpoře pokroku civilizace, je pevně zakořeněný v psychice a stává se hlavní překážkou Realizace. Přestože je kauzalita (úroveň 426)

velká iluze, je to opravdu těžké ji demontovat.

Myšlení, rozum, logika a jazyk jsou strukturované dualisticky a jsou založené na axiomu, že existuje předmět a objekt, že něco dělá nebo způsobuje „to“. Rozum se snaží najít spojení mezi pozorovanými fenomény a nějaký původ, který je obvyčejně umístěn do předchozího času. Logika pak usuzuje, že předchozí událost musí být jejich „příčinou“ nebo vysvětlením. Zaměňuje časovou posloupnost za příčinnou souvislost.

Pojem „příčina“ je abstraktní hypotézou, tautologií a intelektualizací, která nemá ve skutečnosti žádný shodný základ. V nejlepším případě je to pracovní domněnka k uspokojení mysli a jejího požadavku na „vysvětlení“. Klam vzniká ze sklonu mysli ptát se nadbytečnou a fatální otázkou „proč?“

Jinde jsme uvedli, že neexistuje žádný důvod, proč by se mělo něco stát v Realitě a ve skutečnosti žádné „proč“ nemůže být zodpovězeno a stále zůstává uvnitř Reality. Všechny odpovědi na otázky „proč“ jsou skutečně chybné, neboť vyžadují přesun od ověřitelných pozorovatelných jevů k hypotetickým předpokladům, které jsou všechny mentální činností.

Události a okolnosti mají zdroj nebo původ, ale nikoli příčinu. Pojem „příčina“ omezuje porozumění pouze na obsah, zatímco ve skutečnosti je veškerý obsah předmětem kontextu. To je hlavní problém pro porozumění, které dovoluje vědomí přeskočit z úrovně 499 na 500.

Ani Boha, ani Pravdu nelze nalézt v rámci omezeného obsahu, a pouze prostým pozorováním lze zjistit, že obsah je pouze definice nebo popis, zatímco kontext dodává význam a soulad s realitou samotné existence. To je důležité pro pochopení nejen duchovní práce, ale i pro každodenní společenský život a pro politiku.

Nesprávně zasadit obsah do kontextu bylo v historii základem pro zabíjení milionů lidí v každém století v lidských dějinách. Ignorování kontextu je největším zdrojem katastrofy pro každou generaci a pokračuje dál v současné době se stejnými katastrofickými následky. Neexistuje žádná větší lekce, kterou bychom se měli naučit, aby se zmenšilo lidské utrpení a skončila nevědomost.

Otázka: *Pokud je pojem příčiny tak zavádějící, jak jinak lze vysvětlit jevy?*

Odpověď: To je nejdůležitější a kritická otázka ke zkoumání. Všechny pozorované jevy vystupují z celkové evoluce Stvoření, jak se odvíjejí pro vnímání jako progresivní pozorování. Nic nevzniká pouze samo o sobě, ale pouze v rámci pole kontextu. Co se jeví jako změna je vznik z potenciálu podstaty do projeveného jevu (kalibrační úroveň 750).

Kontext znamená převládající podmínky, které se stále mění a rozvíjejí. Co bylo legální, rozumné, normální, přijatelné, etické a vhodné před dvěma sty lety již dnes není stejné. To, co dnes považujeme za „normální“, bude opět zdiskreditováno, zesměšňováno a považováno za odporné, za jedno nebo dvě století. Kontext tedy zahrnuje veškerý život a civilizace, stav světa a dokonce i vesmíru.

Otázka: *Jak to platí pro každodenní život?*

Odpověď: „Příčina“ všeho je vždy stejná. Je to totalita všeho, co existuje nyní, nebo dokonce existovalo někdy v historii. Kontext je celý vesmír. Můžeme najít zdroj a vysvětlení, ale nikoli specifickou, identifikovatelnou, hypotetickou položku, které může být připočítána implikovaná moc nebo schopnost bytí nazvaná „příčina“. „Příčina“ něčeho není identifikovatelný jediný prvek, ale je vždy kompozicí, která představuje skutečný zdroj, a do které patří i pozorovaný jev.

Události jsou produkty sklonů, usnadnění, časování, pravděpodobnosti, potenciálu, souladu, hybnosti, promulgate, výběru, náhodnosti, stavu, řízení, příznivosti, veřejného sentimentu, počasí, ekonomických podmínek, morálky, politického klimatu, dostupnosti, nabídky, potřeb, emočního klimatu, sociální morálky atd. Ignorovat složitost kontextu znamená pozvat katastrofu, jak nám to historie znovu a znovu ukazuje.

Otázka: *Jak to platí pro konkrétní individuální chování?*

Odpověď: Víra v lineární kauzalitu má za následek naivní domněnky o údajných „příčinách“ chování. Například v populární psychologii to vede k pohledu na dětství člověka, které vysvětluje „příčiny“. Aktivace určitého chování je výsledkem osobní psychologické konstituce, jak existuje v současnosti, a ne jak to bylo nebo mohlo být v minulosti. Například zneužívání v dětství nezpůsobuje kriminalitu v přítomnosti, místo toho stejné energetické pole vědomí, které upřednostňuje zneužívání dítěte, nyní upřednostňuje výběr kriminálního chování.

V chápání lidského chování nejvíce jsou důležitými faktory, které je třeba zvážit, vlivy převažující úrovně vědomí dané osoby i místa ve společnosti. Tyto faktory převažují nad ostatními v míře a rozsahu vlivu při volbě a výsledku. Pouze vnitřním duchovním růstem a volbou může jednotlivec překonat vliv převažující osobní i sociální úrovně vědomí.

Otázka: *Pak jsou „karma“ nebo kolektivní důsledky jednání v minulosti rozhodujícím faktorem pro volby, jednání a události?*

Odpověď: To je přesná odpověď. Jak obsah (tj. individuální volba), tak kontext (sociální podmínky) jsou v souladu s jejich kalibrační úrovní vědomí. Sociální jevy, které denně pozorujeme, jsou výsledkem interakce dominantních energetických polí s charakteristikami, které značně usnadní a omezí svobodu volby nebo chování a závisí na převažujících podmínkách. Jedná se o produkt velkého množství faktorů, které odrážejí historii universa a jsou stále zdrojem převládající energie.

Otázka: *Je prosté vidět, že pokud dominuje stejné atraktorové pole, pak se chování nezmění.*

Odpověď: Řekněme, že dítě při narození kalibruje na pouhé úrovni 90. V důsledku toho se narodí ke zneužívajícím, zanedbávajícím rodičům, kteří kalibrují také na 90 a žijí v komunitě, která je chudá a zločinná. Když dítě dospívá, účastní se pouličního zločinu a drogové kriminality a přijímá převažující asociální, antiedukační a nezodpovědné postoje, které také kalibrují na 90. Po zatčení je

osoba vězněna ve velmi nízkém energetickém poli s ostatními trestanci, kteří tvoří subpopulaci stejně smýšlejících asociálních osob s úrovní vědomí 90. Po propuštění stále převládají osobní a skupinové vazby s lidmi na nízké úrovni vědomí (stále kalibrují na 90). Recidiva je tedy pravidlem spíše než výjimkou. (Je často sedmdesát pět až osmdesát procent nebo dokonce vyšší.)

Sociálně patologická osobnost se nemůže poučit ze zkušenosti, není schopna ovládat impulsy a má genetickou vadu předního mozku, takže hrozba trestu nemá odrazující účinek. Tudíž vězeňské podmínky mají za následek jen vynakládání většího úsilí, aby zločinci zabránili v páchání zla, než aby ten přestal s trestnou činností.

Povaha kriminality je důvodem, proč Kalifornie pravidlem „třikrát a dost“ snížila hodně zločinnosti. Umožňuje sbírat zločince na ulici. To, co demonstranti a politici nedokážou pochopit, je že zločinci jsou zatčeni a odsouzeni za velmi malou část zločinů, které skutečně spáchali.

Zveřejněný případ odsouzených, že v životě „jen ukradli kolo“ ignoruje to, že zdánlivá „oběť“ „nespravedlivého“ zákona ve skutečnosti spáchala stovky zločinů od doby svého dospívání. Jasně nedodržování zákonnosti tímto typem lidí je důvod, proč policie zastavuje lidi kvůli nevhodným koncovým světlům. Policisté vědí, že kriminalita je chronický životní styl.

Nedávná studie v jednom středně velkém jihozápadním městě zjistila, že dokonce osmdesát pět procent stopařů mělo záznam v trestním rejstříku. Sexuální dravci zpravidla obtěžovali mnoho nebo dokonce stovky dětí před jejich současným zatčením. Stejný vzorec je vidět u opilých řidičů nebo násilníků, které nakonec chytli.

Proto ignorovat kontext vede k domnělému, ale marnému řešení, protože problém vychází z dlouhodobých vzorů, které odrážejí vliv dominantního energetického pole vědomí.

Otázka: *Příklady objasňují důležitost pochopení vztahu mezi obsahem a kontextem. Zdánlivě rozdílné události nepocházejí z oddělených „příčin“, ale všechny mohou mít tentýž aktuálně probíhající zdroj.*

Odpověď: Projevení událostí je usnadněno nebo zpomaleno převládajícími podmínkami, které ovlivňují pravděpodobnosti. Volby a rozhodnutí nejsou určeny („způsobeny“) minulostí, ale souhrnem podmínek v současnosti. Hlavní důležitost chronologických minulých zkušeností je v tom, do jaké míry jsou stále v současné době operativní. Minulost nevyvolává přítomnost; místo toho stejné podmínky (tj. vědomí) v současné době zvyšují potenciál pravděpodobného opakování. Takže obyčejné lidské upozornění „učit se ze zkušenosti“ znamená ochotu se vyvíjet a měnit se pro větší spokojenost a vyšší míru štěstí.

Otázka: *Jak lze nejlépe využít pochopení vztahu mezi obsahem a kontextem pro vážné duchovní úsilí?*

Odpověď: Ego – já se zaměřuje na lineární obsah a specifika a identifikuje se s

formou a omezením. Duchovní práce zahrnuje zrušení vazby nebo identifikaci s obsahem a poté postupně si uvědomujeme, že realitou člověka je kontext. Nejkratší vysvětlení je, že „já“ je obsah a „Já“ je kontext. Vidíme podle základní dualistické struktury myšlení, jak víra v samostatné já (ego) vzniká a pak je posilována rodiči a společnostmi. Existuje předmět spojený s přisouzeným slovesem, které naznačují „příčinu“. Všechna jednání tedy zahrnují centrální příčinu – osobní „já“ obsahu, které je posilováno tím, že má jméno a je příjemcem odměn a trestu. Ta samá identita se buduje představami, že za myšlenkami je myslitel, za skutky činitel a za akcemi herec, takže člověk to všechno vztahuje k sobě. Poté se to stává napuštěné emocionálními postoji a gradacemi posuzování. Personalizace zaměřuje všechnu pozornost na vnitřní „já“, které je postupně posílené jako nezávislá entita.

Proces mentální činnosti odráží shodu s úrovní vývoje vědomí. Na úrovni nižší myslí emoce zabarvují vidění a ovládají nebo ovlivňují myšlení. Na úrovni vyšší myslí jsou emoce překročeny a intelekt se stává stále více abstraktní, sofistikovaný, přesný a spolehlivý. Nakonec předstírání údajné schopnosti myslí „vědět“ cokoli je překonáno progresivním zahrnutím kontextu, takže úmyslný obsah je nahrazen gnózí, která je spontánní vyzařování Přítomnosti jako Já.

V Realitě mystika není žádný prostor pro úpravu nebo zkreslení ega, neboť vědění a vědoucí jsou totéž. Radikální subjektivita je proto zdrojem pravdy na základě fúze Já s božskostí a všehomírem (Allness) Reality. Pro toto existuje sanskrtský termín „Purusha“, která je zdrojem vědění osvíceného mudrce nebo učitele.

Jednota identity Já je podkladem pro jev, který je známý jako zjevení nebo Realizace. Osvícení je konečný stav, který následuje, a je nepodmíněný, úplný a celistvý.

Otázka: *Toto vysvětlení s sebou přináší pocit spokojenosti a dokončení. Poznamenáváme, že jeho recitace kalibruje na 999,9. Co to znamená?*

Odpověď: Existuje ztráta 0,1 procenta, v procesu, kdy se neprojevené stává projeveným jako forma ve vědomí, které je vrozeně beztvaré a představuje samotný zdroj formy.

Analogicky můžeme použít příklad, kdy exponovaný fotografický film obsahuje potenciál pro formu, která se objeví pouze tehdy, když film je ponořen do vyvíjecího roztoku. Vznikající forma se projevuje jako důsledek příznivých okolností a záměru, které jsou funkcí vůle a volby. To zase je odrazem kontextu, jako je karmický potenciál.

Následující část: [Kapitola 14: Úvahy](#)